

Lovforslagets § 2 a. fastsatte konstante Tillæg af henholdsvis 10 Ø. og 5 Ø. for en II og en III Klasses Billet bortfalder, og at den proportionale Takst kun føres op til 169 km i Stedet for som i Lovforslaget forudsat til 196 km. Den Indtægtsnedgang, som i Forhold til Lovforslaget vil fremkomme ved disse tre Foranstaltninger, søges kompenseret ved en Forhøjelse af Grundtaksten fra 2,5 til 2,75 Ø. pr. km for III Kl. og fra 4,3 til 4,75 Ø. pr. km for II Klasse.

Flertallet foreslaar, at „Ugekort“ ændres til „8 Dages Kort“, idet Kortene herved ville kunne udstrækkes over 2 Søndage. Et Mindretal foreslaar yderligere, at Prisen nedsættes til 16 Kr.

Med Hensyn til Godstaksterne har Flertallet intet Ændringsforslag stillet. Man erindrer om, at de foreslaaede Sætsere ere Maksimaltakster, og at Ministeren er bemyndiget til at fastsætte lavere Takster. Flertallet finder dog Anledning til udtrykkelig at betone, at man ønsker, at denne Bemyndigelse benyttes saaledes, at forholdsvist billige og grove, meget fyldende eller meget tunge Varer som f. Eks. Fodrage, Tørv, Mursten, Grus, Gasvand o. s. v. enten ikke belastes med en højere Takst end den nuværende eller i hvert Fald, at Forhøjelsen bliver mindre end foreslaaet.

Det er fra Flertallets Side en bestemt Forudsætning, at der af Ministeren vil blive lagt al Kraft ind paa at søge de ny forhøjede Takster indregnede i de direkte Tariffer i Forbindelse med Udlandet, og det forventes, at saadan Indregning i vore Hovedforbindelser vil være fuldført senest den 1. Januar 1912.

Det foran nævnte *Mindretal* (J. Andersen, Poul Christensen og Ferdinand Nielsen) fastholder det Standpunkt, der har været det ledende for Opfattelsen af vore Statsbaners Forrentning lige fra de første Baners Anlæg op til den store Jernbanekommission, nemlig at Banernes Hovedopgave var af socialøkonomisk Karakter, hvorfor man kunde nøjes med en Forrentning af ca. 2 pCt.

Og denne Forrentning mener Mindretallet ogsaa vil kunne opnaas nu, uden at man behøver at gaa til en Takstforhøjelse, der vil gribe forstyrrende ind i saa mange Forhold, være yderst trykkende for Befolkningen og tillige fremkalde en ringere Benyttelse af Banerne, saaledes som Erfaringen fra tidligere Forhøjelser viser det, og som det ogsaa er forudsat i Forslagets Motiver.

Allerede nu begynde Banerne at rette sig efter Nedgangsarene. Og det, der yderligere maatte mangle i at opnaa den ovenfor omtalte Forrentning af ca. 2 pCt., formener Mindretallet kan indvindes gennem en mere sparsommelig og praktisk Ledelse af Driften.

Det er Mindretallets Mening, at det Misforhold, som de senere Aar have vist mellem Stigningen i Banernes Ydelser og deres Udgifter, stammer fra indgribende og væsentlige Fejl i Banernes Styrelse.

Der er allerede under Debatten paavist saa betydelige Mangler, at de fuldt ud begrundede Nødvendigheden af en Kommissions Nedsættelse. Kun gennem en saadan kan man haabe at komme til Bunds i Spørgsmaalet og finde de Midler, der kunne føre til en baade for Statskassen og Befolkningen heldigere Drift.

Denne Kommission bør efter Mindretallets Mening være sammensat saaledes, at dens Medlemmer ifølge deres Uddannelse og deres Erhverv ere i Stand til baade at spørge og undersøge. For at Kommissionen frit kan rette Spørgsmaal til alle indenfor Jernbaneetaten, saavel til Generaldirektøren som til Kolonnearbejderne, og for at disse kunne svare frit, anser Mindretallet det ikke for rigtigt, at der i selve Kommissionen kommer til at sidde Jernbaneembedsmænd. Mindretallet er ganske klart over, at det for et heldigt Udfald af Kommissionens Arbejde ikke mindst er af Betydning at faa de Anskuelser frem, der næres nedenfra og ude paa Linien, idet de Oplysninger, som ellers stilles til Raadighed, i Regelen stamme ovenfra og fra Generaldirektionen.

Mindretallet ønsker ogsaa en Kommis-